Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ καθ' ἑαυτὸ παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐλήφθη παρακαλῶν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα Χριστιανικὸν καὶ χρηστοήθεστατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.— Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προκαταβολικαὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 4 Μαρτίου 1895 Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 9

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤΟΡ ΜΑΛΟ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ
ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 59.]

Ἐὰν ἐγίνωσκε τί ὥρα εἶνε, θὰ ἠδύνατο νὰ κοιμηθῇ πάλιν μέχρι τῆς αὐγῆς· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶχε συνείδησιν τοῦ χρόνου ὃν διῆλθεν ἐν τῇ καλύβῃ, ἔκρινε φρόνιμον νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν πορείαν της. Ἐν τοῖς ἀγροῖς οἱ ἄνθρωποι ἐγείρονται πολὺ πρωΐ, ἐὰν δὲ χωρικός τις ἔβλεπεν αὐτὴν ἐξερχομένην ἐκ τοῦ γυμνωθέντος ἐκείνου ἀγροῦ, ἢ τὴν διέκρινεν ἐν τοῖς πέριξ, θὰ τὴν ὑπώπτευεν ὅτι εἶνε ἐκ τῆς συμμορίας τῶν κλεπτῶν καὶ θὰ τὴν συνελάμβανε.

Λοιπὸν ἐλαφρὰ ἐξῆλθεν ἐκ τῆς καλύβης καὶ ἔρπουσα διῆλθε τὸν ἀγρόν, ὡς οἱ νυκτοκλέπται, ἀκροωμένη μετὰ προσοχῆς καὶ παρατηροῦσα. Ἔφθασε δὲ ἄνευ τινὸς ἀπευκταίου εἰς τὴν λεωφόρον καὶ ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν της βήματι ταχεῖ. Οἱ ἀστέρες οἱ κατεσπαρμένοι ἀνὰ τὸν ἀνέφελον οὐρανὸν εἶχον ὠχρίασῃ, καὶ πρὸς τὴν ἀνατολὴν ἀμυδρὰ λάμψις ἐφώτιζε τὰ βάθη τῆς νυκτός, ἀναγγέλλουσα τὴν προσεγγίζουσαν ἡμέραν.

«Νυκτοκλέπται ἐξεπλήρευαν τὸ πρᾶγμα τοῦ Μοννοῦ.» (Σελ. 58, στ. ἡ, β'.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Δὲν ἐβάδισεν ἐπὶ πολὺ καὶ διέκρινεν ἔμπροσθεν αὐτῆς ὄγκον μέλανα συγκεχυμένον, οὗ μέρος μὲν ἐφαίνετο ἐν κατατομῇ ἐπὶ τοῦ λευκοῦ οὐρανοῦ, δῆλον ὅτι αἱ στέγαι, αἱ καπνοδόχαι καὶ τὸ κωδωνοστάσιον, τὸ δὲ ἐπίλοιπον ὅλον ἐκνίγετο ἐν τῇ σκιᾷ.

Φθάσασα εἰς τὰς πρώτας οἰκίας, αὐτομάτως κατέπνιξε τὸν θόρυβον τῶν βημάτων της· ἀλλὰ τοῦτο ἦτο περιττὴ προφύλαξις, διότι πλὴν τῶν γάτων τῶν περιπλανωμένων ἐν τῇ ὁδῷ, οὐδὲν ἔκινει· διεβαίνουσα δὲ ἀφύπνισε μόνον κύνας, οἵτινες ἐγαύγιζον ὄπισθεν τῶν κλειστῶν θυρῶν. Ἐφαίνετο δὲ χωρίον νεκρῶν.

Ὅτε διῆλθε τὸ χωρίον, ἐπραΰνθη καὶ ἀνέστειλε τὸν δρόμον της, διότι ἀπεῖχεν ἤδη ἱκανῶς ἀπὸ τοῦ κλαπέντος ἀγροῦ καὶ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τὴν κατηγορήσωσιν ὅτι ἦτο ἐκ τῆς συμμορίας τῶν κλεπτῶν. Ἠσθάνετο δὲ ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ οὕτω βαδίζουσα, ἠσθάνετο κόπωσιν ἄγνωστον εἰς αὐτήν· καὶ τοι δὲ ἡ πρωΐα ἦτο ὑπόψυχρος, ἀνέβαινον εἰς τὴν κεφαλήν της ἐξάψεις καθιστῶσαι τὸ βῆμά της κλονούμενον.

Ἀλλ' οὔτε ἡ ἐπιβράδυνσις τῆς πορείας της, οὔτε τὸ αὐξανόμενον πρωϊνὸν ψῦχος, οὔτε ἡ δρόσος ἡ ὑγραίνουσα αὐτὴν κατεπράϋναν τὴν ταραχήν της, οὐδὲ ἐνίσχυσαν τὰς δυνάμεις της· ἠναγκάσθη δὲ ν' ἀναγνωρίσῃ ὅτι ἡ πεῖνα καὶ μόνον ἡ πεῖνα κατέτηκεν αὐτήν, ἕως ὅτου κατορθώσῃ καὶ νὰ τὴν καταβάλῃ τελείως λιποψυχοῦσαν.

Τί ἤθελεν ἀπογίνῃ, ἐὰν μήτε αἴσθημα εἶχε πλέον, μήτε θέλησιν;

Ἵνα δὲ μὴ συμβῇ τοῦτο, ἐνόμισεν ὅτι τὸ προτιμότατον ἦτο νὰ σταθῇ ὀλίγον· ἐπειδὴ δὲ τὴν ὥραν ἐκείνην διήρχετο πρὸ τριφυλλίου νεωστὶ θερισθέντος οὗ ὁ θερισμὸς διατεθειμένος, εἰς μικρὰς θημωνίας, ἀπετέλει σωροὺς μέλανας ἐπὶ τῆς λείας γῆς, ὑπερεπήδησε τὸν χάνδακα τῆς ὁδοῦ καὶ σκάπτουσα διὰ τῶν χειρῶν καταφύγιον ἔν τινι τῶν θημωνιῶν τούτων, κατεκλίθη περιβαλλομένη ὑπὸ γλυκείας θερμότητος μεμυρισμένης ὑπὸ τῆς εὐωδίας τοῦ χόρτου. Ἡ ἐξοχὴ ἔρημος, ἀκίνητος, ἀθόρυβος ὕπτωττεν ἔτι καὶ ὑπὸ τὸ ἀνατέλλον φῶς ἐφαίνετο ἀχανής. Ἡ ἀνάπαυσις, ἡ θερμότης καὶ πρὸς τούτοις τὸ ἄρωμα τῶν ἀπεξηραμμένων ἐκείνων χόρτων κατέπαυσαν τὴν ναυτίαν της καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀπεκοιμήθη.

Ὅτε ἀφυπνίσθη ὁ ἥλιος ἤδη ὑψηλὰ εἰς τὸν ὁρίζοντα ἐκά-

λυπτε τὴν ἐξοχήν διὰ τῶν θερμῶν ἀκτίνων του, καὶ ἀνὰ τὴν πεδιάδα ἄνδρες, γυναῖκες, ἵπποι εἰργάζοντο τῆδε κἀκεῖσε. Πλησίον τῆς Πετρίνας λόχος ἐργατῶν ἐκαθάριζεν ἀγρὸν βρόμου· ἡ γειτνίασις αὐτη κατ' ἀρχάς την ἐτάραξεν ὀλίγον, ἀλλ' ἐκ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἐξετέλουν τὸ ἔργον των, ἐνόησεν ἡ ὅτι δὲν ὑπώπτευον τὴν παρουσίαν της, ἢ ὅτι δὲν τους ἔμελε Περιμείνασα δὲ ἕως ὅτου ἀπεμακρύνθησαν, ἠδυνήθη νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ὁδόν.

Ὁ καλὸς οὗτος ὕπνος εἶχεν ἀναπαύσῃ αὐτὴν καὶ διήνυσε χιλιόμετρά τινα μεθ' ἱκανῆς εὐθυμίας, καί τοι ἤδη ἡ πεῖνα κατέτρυχε τὸν στομαχόν της καὶ καθίστα κένην την κεφαλήν της μετὰ ἰλίγγων, γαστραλγίας, χασμημάτων καὶ ἠσθάνετο τοὺς κροτάφους της συσφιγγομένους ὡς ὑπὸ σφιγκτῆρος. Ὅθεν ὅτε ἀπὸ ἀνωφερείας τινὸς εἰς ἣν εἶχεν ἀναβῆ εἶδεν ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου κλιτύος τὰς οἰκίας μεγάλου χωρίου, ὑπεράνω δὲ αὐτοῦ τὰς ὑψηλὰς κορυφὰς μεγάλου πύργου ἐξεχούσας ἔκ τινος δάσους, ἀπεφάσισε νὰ ἀγοράσῃ τεμάχιον ἄρτου.

Ἀφ' οὗ εἶχε πεντάλεπτον ἐν τῷ θυλακίῳ της διατί νὰ μή το χρησιμοποιήσῃ ἀντὶ νὰ ὑπομένῃ τὴν πεῖναν ἑκουσίως; Ναὶ μὲν ἀφ' οὗ το ἐδαπάνα, οὐδὲν πλέον θὰ τῇ ὑπελείπετο· ἀλλὰ τίς οἶδεν ἐὰν ἐπήρχετο εἰς αὐτὴν βοηθὸς καλή τις συγκυρία; Ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι εὑρίσκοντες ἀργυρᾶ νομίσματα ἀνὰ τὰς μεγάλας ὁδούς· καὶ αὐτὴ δὲν ἠδύνατο νὰ τύχῃ τοιαύτης εὐτυχίας; μήπως τάχα δὲν τῇ συνέβησαν ἱκαναὶ συμφοραί, μὴ ὑπολογιζομένων τῶν δυστυχιῶν, αἵτινες εἶχον κατασυντρίψῃ αὐτήν;

Ἐξήτασε λοιπὸν μετὰ προσοχῆς τὸ πεντάλεπτόν της ἐὰν εἶνε καλόν· ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἐγίνωσκε καλῶς πόθεν διακρίνονται τὰ γνήσια Γαλλικὰ πεντάλεπτα. Ὅθεν ἦτο συγκεκινημένη ὅτε ἀπεφάσισε καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ τυχὸν ἀρτοπωλεῖον, τρέμουσα μὴ ἐπαναληφθῶσι τὰ ἐν Ἀγίῳ Διονυσίῳ.

«Μοῦ κόβετε, σᾶς παρακαλῶ, μιᾶς πεντάρας ψωμί;» εἶπεν.

Ὁ ἀρτοπώλης ἄνευ ἀπαντήσεως ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ τραπεζίου του μικρὸν ἄρτον πέντε λεπτῶν καί τον ἔδωκε πρὸς αὐτήν· ἀλλ' αὐτὴ ἀντὶ ν' ἀπλώσῃ τὴν χεῖρα νὰ τον λάβῃ, ἐστάθη ἐνδοιάζουσα.

«Δέν μου κόβετε, παρακαλῶ; εἶπε· δέν με πειράζει ἂν δὲν εἶνε καὶ σημερινόν.

— Ἂν εἶν' ἔτσι, νά.»

Καί τῃ ἔδωκε, χωρὶς νὰ το ζυγίσῃ, τεμάχιον ἄρτου, εὑρισκόμενον ἐκεῖ ἀπὸ δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν.

Ἀλλ' ὀλίγον διέφερεν ἂν εἶνε ὁ ἄρτος μᾶλλον ἢ ἧττον ἕωλος· τὸ σπουδαῖον ζήτημα ἦτο νὰ εἶνε περισσότερος τοῦ μικροῦ ἄρτου τῶν πέντε λεπτῶν, ὄντως δὲ ἤξιζε τοὐλάχιστον δέκα λεπτά.

Ἅμα ἔλαβε τὸν ἄρτον εἰς τὰς χεῖράς της καὶ ἤρχισαν νὰ «τρέχουν τὰ σάλια της»· ἀλλ' ὅσην καὶ ἂν εἶχεν ἐπιθυμίαν, δὲν ἠθέλησεν ὅμως νά τον ἀρχίσῃ πρὶν ἐξέλθῃ τοῦ χωρίου, ὅπερ καὶ ἐγένετο ζωηρῶς. Ἅμα παρῆλθε τὰς τελευταίας οἰκίας καὶ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου τὸ μαχαίριόν της· δι' αὐτοῦ ἐχάραξε τὸν ἄρτον σταυροειδῶς οὕτως ὥστε τὸν διήρεσεν εἰς τέσσαρα ἴσα τεμάχια, καὶ ἀπέκοψε τὸ τέταρτον, ὅπερ ἔμελλε νὰ ἀποτελέσῃ τὸ μόνον φαγητὸν τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Τὰ τρία δὲ ἄλλα τεμάχια, προωρισμένα εἰς τὰς ἑπομένας ἡμέρας, ἤθελόν την ὁδηγήσῃ, ὡς ὑπελόγιζε, μέχρι τῶν πέριξ τῆς Ἀμιένης ὅσον καὶ ἂν ἦσαν μικρά.

Ὑπελόγιζε δὲ ταῦτα διερχομένη τὸ χωρίον. Τῇ ἐφαίνοντο δὲ ἁπλούστατα καὶ εὐκολώτατα. Ἀλλὰ μόλις κατέπιεν ἕνα βλωμὸν ἐκ τοῦ μικροῦ τεμαχίου τοῦ ἄρτου της, καὶ ἠσθάνθη ὅτι καὶ οἱ ἰσχυρότατοι τῶν συλλογισμῶν εἶνε ἀνίσχυροι κατὰ τῆς πείνης, οὐχὶ ὀλιγώτερον τοῦ ὅτι αἱ ἀνάγκαι ἡμῶν κανονίζονται συμφώνως πρὸς τὸ τί ὀφείλομεν νὰ πράττωμεν καὶ τί νὰ μὴ πράττωμεν. Ἐπείνα, ὤφειλε νὰ φάγῃ· καὶ κατέφαγεν ἀδηφάγως τὸ πρῶτόν της τεμάχιον, λέγουσα ὅτι θὰ ἔτρωγε τὸ δεύτερον κατὰ μικρὰς δόσεις διὰ νὰ διαρκέσῃ· ἀλλὰ καὶ αὐτὸ κατεβροχθίσθη μετὰ τῆς αὐτῆς ἀπληστίας, τὸ τρίτον παρηκολούθησε τὸ δεύτερον χωρὶς ἡ Πετρίνα νὰ δυνηθῇ νὰ κρατηθῇ, εἰ καὶ προέτρεπεν ἑαυτὴν νὰ παύσῃ. Οὐδέποτε εἶχε παθῃ ὁμοίαν παράλυσιν τῆς θελήσεως, ὁμοίαν κτηνώδη ὤθησιν. Ἠσχύνετο δι' ὅ τι ἔπραττεν, ἔλεγεν ὅτι τοῦτο ἦτο κτηνῶδες καὶ ἄθλιον, ἀλλὰ λόγοι καὶ συλλογισμοὶ ἦσαν ἀνίσχυροι κατὰ τῆς ἑλκούσης αὐτὴν δυνάμεως. Ἡ μόνη δὲ ἀπολογία, ἂν εἶχε τοιαύτην, ἦτο ἡ μικρότης τῶν τεμαχίων τούτων, ἅτινα ἠνωμένα δὲν ἐζύγιζον ἡμίσειαν λίτραν, ἐν ᾧ λίτρα ὁλόκληρος δὲν θὰ ἐξήρκει νὰ κορέσῃ τὴν ἀδηφάγον ἐκείνην πεῖναν, ἥτις ἐξεδηλοῦτο τόσον ἔντονος, ἀναμφιβόλως διότι ἡ Πετρίνα οὐδὲν εἶχε φάγῃ τὴν προτεραίαν, τὰς δὲ προηγουμένας ἡμέρας εἶχε γευθῇ μόνον τὸν ζωμὸν ὃν τῇ ἔδιδεν ὁ Κυπρῖνος.

Ἡ ἑρμηνεία αὕτη ἥτις ἦτό τις ἀπολογία, καὶ πράγματι ἡ ἀρίστη πασῶν, ἔγινεν αἰτία νὰ πάθῃ τὸ τέταρτον τεμάχιον ὅ τι καὶ τὰ τρία πρῶτα· μόνον δὲ περὶ τούτου εἶπεν ἡ Πετρίνα ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἄλλως, καὶ ὅτι ἀπ' ἐκείνης τῆς ὥρας οὔτε ἔπταιεν αὐτή, οὔτε ὑπεύθυνος ἦτο.

Ἀλλ' ἡ συνηγορία αὕτη ἀπώλεσε τὴν ἰσχύν της εὐθὺς ὡς ἡ Πετρίνα ἐπανέλαβε τὴν πορείαν· καὶ πρὶν διανύσῃ πεντακόσια μέτρα τῆς κονιορτώδους ὁδοῦ, ἠρώτα ἑαυτὴν ὁποία τις θὰ ἦτο ἡ πρωΐα τῆς αὔριον, ὅτε ὁ παροξυσμὸς τῆς πείνης, ὁ πρὸ μικροῦ καταλαβὼν αὐτήν, θ' ἀνεοῦτο, ἐὰν μὴ ἐξεπληροῦτο μέχρι τότε τὸ θαῦμα ὅπερ εἶχε φαντασθῇ.

Ἀλλὰ πρὸ τῆς πείνης ἐπῆλθεν ἡ δίψα καὶ ἡ ξηρότης τοῦ λαιμοῦ. Ἡ πρωΐα ἦτο καυστηρὰ καὶ ἀπὸ ὀλίγης ὥρας ἔπνεε σφοδρὸς νότιος ἄνεμος, ὅστις περιέχεεν αὐτὴν δι' ἰδρῶτος καὶ την ἀπεξήραινε. Ὁ ἀναπνεόμενος ἀὴρ ἦτο πυρίκαυστος, καὶ κατὰ μῆκος τῆς ἄκρας τῆς ὁδοῦ ἐντὸς τῶν χανδακίων τὰ ἐρυθρὰ χωνία τῶν κισσαμπέλων καὶ τὰ κυανὰ ἄνθη τῶν κιχωρίων ἐκρέμαντο μεμαραμμένα ἐπὶ τῶν χαλαρῶν βλαστῶν.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν οὐδόλως ἐμεριμνησε περὶ τῆς δίψης ταύτης· τὸ ὕδωρ ὑπάρχει πανταχοῦ γῆς καὶ δὲν εἶνε χρεία νὰ εἰσέλθῃ τις εἰς κατάστημα νὰ ἀγοράσῃ· ὅτε ἤθελε συναντήσῃ ποτάμιον ἢ βρύσιν, τὸ μόνον ὅπερ ὤφειλε νὰ πράξῃ ἦτο νὰ κύψῃ τετραποδηδὶ ἢ ἁπλῶς νὰ κύψῃ καὶ νὰ πίῃ ὅσον ἤθελε.

Ἀλλ' ἀκριβῶς τὴν ὥραν ἐκείνην ἡ Πετρίνα διήρχετο ὁροπέδιον ἐφ' οὗ οὐδὲν ποτάμιον φαίνεται, ὑπάρχουσι δὲ μόνον ῥυάκιά τινα πληρούμενα ὕδατος τὸν χειμῶνα, ἀλλὰ τὸ θέρος ὅλως ἀποξηραινόμενα, ἀγροὶ σιτοφόροι ἢ βρομοφόροι, εὑρεῖαι ἀπόψεις, πεδιὰς ὁμαλὴ ἄδενδρος ἐξ ἧς ἀνακύπτει τῇδε κἀκεῖσε λόφος φέρων κωδωνοστάσιον καὶ οἰκίαι λευκαί· οὐδαμοῦ δὲ σειρὰ αἰγείρων ὑποδεικνύουσα κοιλάδα καὶ ἐν τῷ πυθμένι αὐτῆς ῥέοντα ῥύακα.

Εἰσῆλθεν ἔπειτα εἴς τι χωρίον καὶ μάτην παρατηρεῖ ἑκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ ἢν διέρχεται· οὐδαμοῦ διακρίνει τὴν μακαρίαν βρύσιν εἰς ἣν εἶχεν ἀναθέσῃ τὴν πᾶσαν ἐλπίδα της, διότι εἶνε σπάνια τὰ χωρία ἐν οἷς μεριμνῶσι περὶ τοῦ περιπλανωμένου διψῶντος ὁδοιπόρου· ἔχουσι τὸ φρέαρ των ἢ τὸ τοῦ γείτονος καὶ τοῦτό τοις ἀρκεῖ.

Οὕτω πως ἔφθασεν εἰς τὰς τελευταίας οἰκίας καὶ τότε δὲν ἐτόλμησε νὰ στραφῇ εἰς τὰ ὀπίσω νὰ εἰσέλθῃ εἴς τινα οἰκίαν καὶ νὰ ζητήσῃ ποτήριον ὕδατος. Εἶχε παρατηρήσῃ ὅτι οἱ χωρικοὶ παρετήρουν ἤδη αὐτὴν διὰ τρόπου ὀλίγον ἐνθαρρυντικοῦ κατὰ τὴν πρώτην αὐτῆς διάβασιν καί τῃ εἶχε φανῇ ὅτι καὶ οἱ κύνες αὐτοὶ ἐπεδείκνυον τοὺς ὀδόντας εἰς τὴν ῥακένδυτον ταραχοποιὸν ὁποία ἦτο αὐτή. Δὲν θὰ ἦν συνελάμβανον ὅτε θὰ τὴν ἔβλεπον διαβαίνουσαν ἐκ δευτέρου πρὸ τῶν οἰκιῶν των; Ἐὰν εἶχε σάκκον ἐπὶ τῶν ὤμων, ἐὰν ἐπώλει ἢ ἠγόραζέ τι, θὰ τὴν ἄφινον νὰ περιφέρεται ἐν τῷ χωρίῳ· ἀλλ' ὡς ἐβάδιζε σείουσα τὰς χεῖρας, θὰ ἦτό τις κλέπτρια ἀναζητοῦσα καλόν τι εὕρημα πρὸς ὄφελος αὐτῆς καὶ τῆς συμμορίας της.

Ἔπρεπε νὰ βαδίσῃ.

Ἐν τούτοις κατὰ τὸν καύσωνα ἐκεῖνον, ἐν τῇ ἀνθρακιᾷ ἐκείνῃ ἐπὶ τῆς λευκῆς ἐκείνης ὁδοῦ τῆς ἀδένδρου, ἐν ᾗ ὁ

καίων ἄνεμος ἀνύψωνε κατὰ πᾶσαν στιγμὴν κονιορτὸν καλύπτοντα αὐτὴν διὰ τῶν συστροφῶν του, ἡ δίψα ἀπέβαινεν αὐτῇ μᾶλλον μᾶλλον ἐπίπονος. Ἀπὸ πολλῆς ὥρας δὲν εἶχε πλέον σίελον, ἡ ξηρὰ της γλῶσσά την ἠνώχλει, ὡς ἐὰν ἦτο σῶμά τι ξένον ἐν τῷ στόματι αὐτῆς· τῇ ἐφαίνετο ὅτι ὁ οὐρανίσκος της ἐσκληρύνετο ὁμοιος πρὸς κέρας ῥικνούμενον, καὶ ἡ ἀφόρητος αὕτη αἴσθησις ἠνάγκαζεν αὐτὴν διὰ νὰ μὴ σκάσῃ νὰ ἔχῃ τὰ χείλη ἡμίκλειστα, ἐξ οὗ καθίστατο ἡ γλῶσσά της ξηροτέρα καὶ ὁ οὐρανίσκος σκληρότερος.

Ἐξαντλήσασα τὰς δυνάμεις της, ἐφαντάσθη νὰ θέσῃ εἰς τὸ στόμα της χαλίκια, τὰ λειότατα ὅσα ἠδυνήθη νὰ εὕρῃ κάθ' ὁδόν, καὶ ἀπέδωκαν ὀλίγην ὑγρασίαν εἰς τὴν γλῶσσάν της, ἥτις ἔγινεν εὐκαμπτος, ὁ δὲ σίελος αὐτῆς ἦττον βλεννώδης.

Τὸ θάρρος της ἐπανῆλθε καὶ ἡ ἐλπὶς μετ' αὐτοῦ. Ἐγίνωσκεν ἤδη ἐκ τῆς χώρας ἣν διῆλθεν, ἀφ ἧς ἡμέρας εἰσῆλθεν εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅτι αὕτη δὲν εἶνε ἔρημος ἀνύδρος· ἐπιμένουσα δὲ μετὰ καρτερίας τέλος θὰ εὕρισκε ποτάμιον, ἕλος, πηγήν. Ἔπειτα δέ, εἰ καὶ ὁ καύσων ἐξηκολούθει πνέων ὡς ἐξερχόμενος ἐκ κλιβάνου, ὁ ἥλιος ἀπό τινος ὥρας εἶχεν ἤδη καλυφθῇ· στρεφομένη δὲ πρὸς τοὺς Παρισίους ἔβλεπεν ἀναβαῖνον εἰς τὸν οὐρανὸν νέφος μαῦρον ἀπέραντον, ὅπερ ἐπλήρου τὸν ὁρίζοντα ὅλον ἐφ' ὅσον διάστημα ἠδύνατο νά το βολιδοσκοπήσῃ. Καταιγὶς ἐπέκειτο καὶ ἀναμφιβόλως ἤθελε συνεκφέρῃ βροχήν, ἥτις θὰ ἐσχημάτιζε τέλματα καὶ ῥύακας, ὁπόθεν ἤθελε πίῃ ὅσον ἤθελε.

Διῆλθεν ἀνεμοστρόβιλος καταστρώνων τοὺς θερισμούς, συστρέφων τοὺς θάμνους, ἀποσκῶν τοὺς χάλικας τῆς ὁδοῦ, συμπαρασύρων κονιορτὸν συστρεφόμενον, φύλλα πράσινα, ἄχυρα, χόρτον, ἔπειτα δὲ ἀφ' οὗ κατέπαυσεν ὁ θόρυβος, ἠκούσθησαν πρὸς νότον ἐκρήξεις ἀπομεμακρυσμέναι, διαδεχόμεναι ἀλλήλας καὶ καταχεόμεναι ἀδιαλείπτως ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τοῦ μελανοῦ ὁρίζοντος.

Ἀνίκανος νὰ ἀντιστῇ εἰς τὴν φοβερὰν ἐκείνην ὤθησιν τοῦ ἀνεμοστροβίλου ἡ Πετρίνα εἶχε πέσῃ ἐπίστομα ἐντὸς τοῦ χάνδακος τῆς ὁδοῦ, ἔχουσα τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τοῦ στόματος· ἀλλ' αἱ βρονταὶ την ἀνήγειραν. Ἐὰν εὐθὺς κατ' ἀρχὰς ἔξαλλος ὑπὸ τῆς δίψης εἶχε τὸν νοῦν της μόνον εἰς τὴν βροχήν, ἀλλ' ἡ βροντὴ σείουσα αὐτήν, τὴν ὑπενθύμιζεν ὅτι ἐν τῇ θυέλλῃ δὲν ὑπάρχει μόνον βροχή, ἀλλὰ καὶ ἀστραπαὶ ἀποτυφλοῦσαι, καὶ χείμαρροι ὕδατος, καὶ χάλαζα, καὶ κεραυνοί.

Ποῦ ἤθελεν εὕρῃ σκέπην ἐν τῇ εὐρείᾳ ἐκείνῃ καὶ γυμνῇ πεδιάδι; Καὶ ἂν ἐβρέχετο τὸ φόρεμά της, πῶς ἤθελέ το στεγνώσῃ;

Ἐν ταῖς τελευταίαις συστροφαῖς τοῦ κονιορτοῦ ὃν παρέσυρεν ὁ ἀνεμοστρόβιλος, παρετήρησεν ἔμπροσθεν αὐτῆς δύο περίπου χιλιόμετρα ἀπέχουσαν τὴν ἄκραν δάσους, εἰς ὃ εἰσέδυεν ἡ ὁδὸς καὶ διενοήθη ὅτι ἐκεῖ ἴσως θὰ εὕρισκε καταφύγιον λατομεῖόν τι ἢ ὀπὴν εἰς ἣν ἤθελε τρυπώσῃ.

Δὲν εἶχε καιρὸν νὰ σπαταλᾷ διότι τὸ σκότος ἐπυκνοῦτο, καὶ οἱ συνεχεῖς βόμβοι τῶν βροντῶν παρετείνοντο νῦν ἐπ' ἄπειρον, ὑπερίσχυε δὲ αὐτῶν κατ' ἄνισα διαλείμματα ἔκρηξις φοβερωτέρα τῶν προηγουμένων, ἀναστέλλουσα ἐπὶ τῆς πεδιάδος καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ πᾶσαν κίνησιν, πάντα θόρυβον, ὡς ἐὰν εἶχεν ἐκμηδενίσῃ τὴν ζωὴν τῆς γῆς.

Θὰ κατῴρθωνε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ δάσος πρὸ τῆς καταιγίδος; Βαδίζουσα ὅσον ταχέως ἐπέτρεπεν ἡ διακεκομμένη αὐτῆς ἀναπνοή, ἔστρεφεν ἐνίοτε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἔβλεπε τὴν καταιγίδα ἐκπιπτουσαν ἐπ' αὐτῆς μετὰ καλπασμοῦ μανιώδους τῶν μαύρων αὐτῆς νεφῶν καὶ διὰ τῶν βροντῶν αὐτῆς κατεδίωκε τὴν Πετρίναν, περικαλύπτουσα αὐτὴν διὰ πυρίνου κύκλου ἀπεράντου.

Ἀνὰ τὰ ὄρη, ὅτε ἐταξείδευε μετὰ τῶν γονέων της, εἶχεν ἐπτοῆθῃ πλέον ἢ ἅπαξ εἰς φοβερὰς καταιγίδας· ἀλλὰ τότε εἶχε τὸν πατέρα της, τὴν μητέρα της, εἶχε τὴν σκέπην αὐτῶν καὶ τὴν προστασίαν· νῦν δὲ εὑρίσκεται μόνη ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐρήμου ἐκείνης πεδιάδος, δύσμοιρον πτηνὸν ἀποδημητικὸν καταληφθὲν ὑπὸ τῆς τρικυμίας.

Καὶ ἐὰν ἤθελε βαδίσῃ ἐναντίον τῆς καταιγίδος, βεβαίως δὲν ἤθελε δυνηθῇ νὰ προχωρήσῃ· ἀλλ' εὐτυχῶς ὁ ἄνεμος την ὤθει καὶ τοσοῦτον σφοδρός, ὥστε ἐνίοτε την ἐβίαζε νὰ τρέχῃ.

Διατί νὰ μὴ ἐξακολουθήσῃ βαδίζουσα οὕτω; Ὁ κεραυνὸς δὲν ἦτο ἀκόμη ὑπεράνω αὐτῆς.

Τοὺς ἀγκῶνας ἔχουσα συνεσφιγμένους κατὰ τὴν ὀσφύν, τὸ σῶμα κεκλιμμένον εἰς τὰ ἐμπρὸς ἤρχισε νὰ τρέχῃ προφυλαττομένη ἵνα μὴ πέσῃ πνευστιῶσα. Ἀλλ' ὅσον ταχέως καὶ ἂν ἔτρεχεν ἡ Πετρίνα, ἡ καταιγὶς ἔτρεχε ταχύτερον αὐτῆς, ἡ φωνή της ἡ φοβερὰ ἐκραύγαζεν ὄπισθεν τῆς κορασίδος ὅτι την κατέφθανε.

Ἐὰν ἦτο ἐν τῇ συνήθει καταστάσει ἡ Πετρίνα θὰ ἀντεπάλαιε δραστηριώτερον· ἀλλὰ καταβεβλημένη ὑπὸ τοῦ καμάτου καὶ τῆς ἀτονίας, τὴν κεφαλὴν ἔχουσα σαλευομένην καὶ ξηρὸν τὸ στόμα, δὲν ἠδύνατο νὰ ἀντέχῃ εἰς τὰς ἀπονενοημένας προσπαθείας της, καὶ ἐνίοτε ἠσθάνετο λιποθυμίαν.

Εὐτυχῶς τὸ δάσος προσήγγιζε καὶ νῦν ἡ Πετρίνα διέκρινεν εὐκρινῶς τὰ μεγάλα αὐτοῦ δένδρα, ἅτινα εἶχον ἀραιωθῇ διὰ προσφάτων ξυλεύσεων.

Ὀλίγαι στιγμαὶ ὑπελείποντο καὶ θὰ ἔφθανε. Τοὐλάχιστον προσήγγιζεν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ δάσους ὅπερ ἠδύνατο νὰ τῇ παράσχῃ σκέπην, ἣν ἡ πεδιὰς βεβαίως δὲν θὰ τῇ παρεῖχεν. Ἤρκει δὲ ἡ ἐλπὶς αὕτη νὰ τῇ παρουσιάσῃ πιθανότητά τινα πραγματώσεως καὶ ἀσθενεστάτην ἵνα μή την καταλίπῃ τὸ θάρρος της. Ποσάκις ὁ πατήρ της τῇ εἶχεν ἐπαναλάβῃ ὅτι ἐν τῷ κινδύνῳ πιθανότητα σωτηρίας ἔχουσιν οἱ μέχρι τέλους παλαίοντες. Καὶ ἐπάλαιεν ὑποστηριζομένη ὑπὸ τῆς σκέψεως ταύτης, ὡς ἐὰν ἡ χεὶρ τοῦ πατρός ἐκράτει ἔτι τὴν χεῖρά της καὶ τὴν ἔσυρε.

Κτύπος ξηρότερος, βιαιότερος τῶν ἄλλων προσήλωσε τὴν Πετρίναν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κεκαλυμμένου ὑπὸ φλογῶν. Ἤδη ὁ κεραυνὸς δὲν την κατεδίωκε πλέον, τὴν εἶχε προφθάσῃ, ἦτο ἐπ' αὐτῆς. Ἐδέησε νὰ ἀναστεῖλῃ τὸν δρόμον της, διότι προτιμότερον ἦτο νὰ καταβραχῇ ἢ νὰ κατακεραυνωθῇ.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΕΜΠΟΣ

ΔΕΝ ΕΙΞΕΥΡΕΙ Ν' ΑΡΙΘΜΗ.

Πρό τινων ἡμερῶν εἰσῆλθεν εἴς τι ζαχαροπλαστεῖον κοράσιον, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο κατευχαριστημένον, διότι εἰς τὸ πρόσωπόν του ἠκτινοβόλει ἡ χαρά.

— Νά μου δώσετε δέκα λεπτῶν καραμέλες τῆς βανίλλιας καὶ εἴκοσι τῆς σοκολάτας.

Ὁ ζαχαροπλάστης τας δίδει καὶ λέγει:

— Τριάντα λεπτά.

Τότε συνέβη ἓν παράδοξον πρᾶγμα. Ἡ μικρὰ κόρη ἐκβάλλει ἀπὸ τὸ θυλακίον της ὅσα νικέλινα καὶ χάλκινα νομίσματα εἶχε, καὶ τα θέτει εἰς τὴν τράπεζαν.

— Εἶνε πολλά, κορίτσι μου, ἐγὼ θέλω μονάχα τριάντα λεπτά.

Τότε ἡ μικρὰ λέγει κατακόκκινη:

— Πάρτε μόνος σας ὅσα πρέπει.

Ὅλοι ὅσοι ἦσαν εἰς τὸ ζαχαροπλαστεῖον ἐκυττάχθησαν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐξεκαρδίσθησαν εἰς τὰ γέλια. Ἦτο ὁλοφάνερον ὅτι τὸ κοράσιον ἐκεῖνο δὲν εἴξευρε νὰ ἀριθμῇ καὶ δὲν εἴξευρε ποίαν ἀξίαν εἶχον τὰ νικέλινα νομίσματα, οὔτε ὅτι ἓν νόμισμα τῶν εἴκοσι λεπτῶν ἰσοδυναμεῖ μὲ τέσσαρας πεντάρας.

Ὁ ζαχαροπλάστης ἔλαβε τὰ τριάντα λεπτὰ καὶ εἶπεν εἰς τὸ κοράσιον:

— Κόρη μου, εἰς τὴν ἡλικίαν σου ἔπρεπε νὰ εἴξεύρῃς νὰ λογοριάζῃς.

Τὸ κοράσιον ἔλαβε τὰ περισσεύοντα χρήματα καὶ ἀνεχώρησε κατεντροπιασμένον.

ΑΗΔΩΝ ΚΑΙ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ

ΔΙΑΛΟΓΙΚΗ ΣΚΗΝΗ ΠΡΟΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Η ΑΗΔΩΝ — ΠΡΩΤΟΝ ΠΑΙΔΙΟΝ
Ο ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ — ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΠΑΙΔΙΟΝ

[Τὸ δύο παιδία εἶνε ἐπὶ τῆς σκηνῆς καθ' ἣν στιγμὴν εἰσέρχονται τὰ ἄλλα δύο, τὰ παριστάνοντα τὴν ἀηδόνα καὶ τὸν κορυδαλλόν.]

ΑΗΔΩΝ (Ἔντρομος) Ἀ! Θεέ μου! βλέπω παιδιά, φοβοῦμαι! Λέγουν πως τὰ παιδιὰ πειράζουν τὰ πουλιά...

ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ (Ὀπισοχωρῶν) Κ' ἐγὼ τρέμω!

ΠΡΩΤΟΝ ΠΑΙΔΙΟΝ. Ποιὸς εἶν' ἐκεῖ καὶ δὲν τολμᾷ νὰ ἔμβῃ μέσα; Ἀ! εἶνε πουλάκια. Ἐλᾶτε, πουλάκια, μὴ φοβεῖσθε· ἐλᾶτε μέσα νὰ μας εἰπῆτε τὸ ὄνομά σας.

ΑΗΔΩΝ. Ἐγὼ εἶμαι Ἀηδών.

ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ. Κ' ἐγὼ Κορυδαλλός.

ΑΗΔΩΝ. Ἤλθαμε νὰ κτίσωμε τὴν φωλεάν μας.

ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ. Ἤλθεν ἡ Ἄνοιξις· αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ἔδωκεν ὁ Θεὸς εἰς τὰ πουλιὰ νὰ εἶνε εὐτυχισμένα.

ΠΡΩΤΟΝ ΠΑΙΔΙΟΝ. Δὲν μοῦ λέτε, πουλάκια, ποῖος σας δίδει νὰ τρώγετε;

ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ. Ἔχομε πτερὰ καὶ πετοῦμε καὶ εὑρίσκομεν τὴν τροφήν μας· ἔπειτα ἡμεῖς δὲν ζητοῦμεν καὶ πολλὰ πράγματα. Μία κάμπη, μία μυῖα, κανένα σκουλήκι μᾶς φθάνουν.

ΑΗΔΩΝ. Μία σταλαγματιὰ δροσιᾶς φθάνει νὰ δροσισθοῦμε.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΠΑΙΔΙΟΝ. Θὰ στενοχωρεῖσθε ὅμως φοβερὰ μέσα εἰς τὰς φωλεάς σας.

ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ. Νὰ στενοχωρούμεθα; Δὲν εἰξεύρομε τί θὰ εἴπῃ στενοχωρία. Ὅλον κελαδοῦμε, καὶ εἴμεθα εὐτυχεῖς.

ΑΗΔΩΝ. Ὁ ἀδελφός μου κελαδεῖ πρὶν γλυκοχαράξῃ καὶ εὐφραίνει εἰς τὰ χωράφια τὸν γεωργὸν που ὀργώνει.

ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ. Ἡ ἀδελφή μου γλυκοκελαδεῖ τὴν νύκτα, κρυμμένη μέσα 'ς τὸ φύλλωμα τῶν δένδρων.

ΑΗΔΩΝ. Κελαδοῦμεν, δὲν λησμονοῦμεν ὅμως καὶ τὰ μικρά μας· τ' ἀγαπῶμεν καὶ τὰ περιποιούμεθα καὶ ὅσο μεγαλώνουν προσπαθοῦν νὰ ἐπαναλαμβάνουν τὰ τραγούδια μας.

ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ. Τὴν ἡμέραν, μέσα ἀπὸ τὴν φωλεάν μού που κτίζω εἰς τοὺς ἀγρούς, βλέπω τὰ ὡραῖα ἄνθη που στολίζουν τὰ λιβάδια μὲ χρώματα θαυμαστά.

ΑΗΔΩΝ. Τὴν νύκτα ὅταν ὑψώνω πρὸς τὸν οὐρανὸν τὰ μάτια μου βλέπω τὰ ἄστρα νὰ τρεμοσβύνουν εἰς τὸν γαλάζιον θόλον.

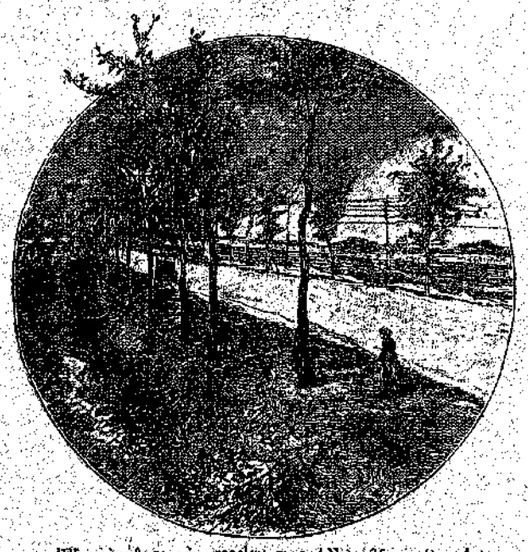

«Ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν της» (Σελ. 65, στήλ. α'.)

ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ. Αὐτὴ εἶνε ἡ ζωή μας κελάδημα, ἄνθη, καὶ ὁ ἥλιος που ἀνατέλλει καὶ σκορπίζει τόσον φῶς καὶ τόσην ζωὴν εἰς τὴν Πλάσι.

ΑΗΔΩΝ. Κελάδημα καὶ ἄστρα... καὶ τὸ φεγγάρι που ταξειδεύει ἥσυχα 'ς τὸν οὐρανό...

ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ. Θὰ εἴμεθα πολὺ εὐτυχισμένα πουλιά, ἂν δὲν ἦσαν εἰς τὸν κόσμον καὶ κακὰ παιδιά.

ΠΡΩΤΟΝ ΠΑΙΔΙΟΝ. Κακὰ παιδιά! καὶ τί σας κάμνουν;

ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ. Θέλουν τὴν καταστροφήν μας.

ΑΗΔΩΝ. Αὐτὰ τὰ παιδιὰ εἶνε φοβεροὶ ἐχθροί μας. Ἡ μητέρα μου μοῦ εἶπέ πως ἀναβαίνουν εἰς τὰ δένδρα καὶ χωρὶς νὰ λυπηθοῦν τὴν μητέρα ἢ τὸν πατέρα που φωνάζουν μὲ ἀπελπισίαν, ἁρπάζουν τὰ αὐγὰ ἢ τὰ μικρὰ καὶ καταστρέφουν τὴν εὐτυχίαν μιᾶς ὁλοκλήρου οἰκογενείας.

ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ. Αὐτὰ τὰ παιδιά, τὰ ἄκαρδα καὶ ἄπονα, ποτὲ δὲν συλλογίζονται, φαίνεται, τί δάκρυα θὰ ἔχυνε ἡ μητέρα των, ἂν τα ἅρπαζε κάνεις ἀπὸ τὴν ἀγκάλη της. Καὶ μόνον αὐτὸ ἂν ἐσυλλογίζονταν, δὲν θὰ ἔδειχναν τέτοιαν ἀσπλαγχνίαν.

ΠΡΩΤΟΝ ΠΑΙΔΙΟΝ. Ἀλήθεια. Ἡ μητέρα, ἂν ἀργήσῃ πολὺ νὰ μας ἰδῇ, λέγει· Ὤ, τί μελαγχολικὸ που εἶνε τὸ σπίτι χωρὶς παιδιά· εἶνε σὰν φωλιὰ χωρὶς πουλιά.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΠΑΙΔΙΟΝ. Μὴ φοβεῖσθε λοιπόν, πουλάκια· ἡμεῖς δὲν θὰ σας πειράξωμε· ἡμεῖς θὰ σας ἀγαπῶμεν καὶ θὰ σας προστατεύωμεν· θέλομεν νὰ εἶσθε εὐτυχισμένα εἰς τὴν φωλεάν σας, ὅπως ἡμεῖς εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς μητρός μας.

(Μίμησις) ΑΙΜ.—ΕΜΑΡ.

ΜΕΓΑΛΟΦΡΟΣΥΝΗ ΜΑΥΡΟΥ ΣΚΛΑΒΟΥ

Εἷς μαῦρος σκλάβος ὀνομαζόμενος Τὸμ κατώρθωσε διὰ τῆς φιλοπονίας καὶ τῆς πίστεώς του νὰ ἐλκύσῃ εἰς ἀνώτατον βαθμὸν τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὴν συμπάθειαν τοῦ κυρίου του. Ὅτε δὲ ἔγινεν ἀνάγκη καὶ ἄλλων σκλάβων διὰ τὴν καλλιέργειαν τῶν ἐκτεταμένων φυτειῶν, ὁ κύριός του ἔστειλε τὸν Τὸμ εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐπωλοῦντο οἱ σκλάβοι μὲ τὴν παραγγελίαν ν' ἀγοράσῃ δώδεκα ρωμαλέους σκλάβους, ἱκανοὺς πρὸς ἐργασίαν. Ὁ Τὸμ ἠγόρασε δώδεκα νέους καὶ ἰσχυροὺς ἄνδρας, ὅτε τὸ βλέμμα του ἔπεσεν ἐπὶ γέροντός τινος καὶ ἀσθενικοῦ μαύρου, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο εἰς μίαν ἄκραν. Ἡ θέα του ἐξέπληξε μεγάλως τὸν Τὸμ, ὅστις σπεύσας πρὸς τὸν δουλέμπορόν τον παρεκάλεσε νὰ τῷ δώσῃ δωρεὰν τὸν γέροντα ἐκεῖνον, ὁ δὲ δουλέμπορός τον παρεχώρησε, διότι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εὕρῃ ἀγοραστὴν δι' αὐτόν.

Ὀλίγας ἑβδομάδας ἀφ' ὅτου οἱ σκλάβοι ἔφθασαν εἰς τὰ κτήματα τοῦ νέου κυρίου των, ὁ γέρων σκλάβος κατελήφθη ὑπὸ ἐπικινδύνου πυρετοῦ, θὰ ἀπέθνησκε δὲ χωρὶς ἄλλο, ἂν δὲν ἀνελάμβανε τὴν περιποίησίν του ὁ Τὸμ, ὅστις ἐφρόντισε περὶ αὐτοῦ μὲ μεγάλην ἀφοσίωσιν.

Ὁ κύριός του, ὅστις παρετήρησε τοῦτο, συνήντησεν ἡμέραν τινὰ τὸν Τὸμ, ἐξερχόμενον ἐκ τῆς καλύβης τοῦ γέροντος μαύρου, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε φέρῃ δροσιστικὸν ποτόν.

— Διατὶ φροντίζεις τόσον δι' αὐτὸν τὸν γέροντα, Τὸμ; τὸν ἠρώτησε. Μήπως εἶνε πατέρας σου;

— Ὄχι, Μάσσα (Κύριε), ἀπήντησεν ὁ Τὸμ. Δὲν εἶνε πατέρας μου.

— Εἶνε συγγενής σου;

— Ὄχι, Μάσσα, δὲν εἶνε οὔτε συγγενής μου.

— Εἶνε φίλος σου λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ κύριος μὲ ἐνδιαφέρον αὐξάνον ὁλονέν.

— Ὄχι, Μάσσα, δὲν εἶνε φίλος μου.

— Τί εἶνε τότε καὶ φροντίζεις τόσον δι' αὐτόν.

— Εἶνε ἐχθρός μου.

— Ἐχθρός σου!

— Ναί, ἐχθρός μου, Μάσσα· αὐτὸς με ἅρπαξε, ὅταν ἤμουν μικρὸ παιδί, ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου καὶ με ἐπούλησε εἰς τοὺς ἀσπρους ἀνθρώπους σκλάβον. Ἀλλὰ εἰς τὸ βιβλίον πού μου ἐχάρισες ἐδιάβασα: «Ἂν πεινᾷ ὁ ἐχθρός σου, δός του νὰ φάγῃ, ἂν διψᾷ δός του νὰ πίῃ.»

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ)

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ὁ Ἀλέκος εἶνε μαθητὴς τῆς τετάρτης τάξεως τοῦ δημοτικοῦ σχολείου. Ὁ διδάσκαλος πού τους παραδίδει Φυσικὴν Ἱστορίαν, τοὺς εἶπε νὰ λύσουν τὸ ἑξῆς αἴνιγμα:

«Εἶμαι ἕνας μικρὸς γρατιώτης μὲ φαρμακερὰ λόγχη· καθ' ἡμέραν τραγουδῶ καὶ πηγαίνω 'ς τὰ χωράφια· μονάχα τὸν χειμῶνα μένω 'ς τὸν στρατῶνα· τὸ καλοκαῖρι κυριεύω λουλουδένια φρούρια, ἐμβαίνω μέσα καὶ παίρνω τὸ καλλίτερό που εὕρω, ἔπειτα γυρνῶ 'ς τὸν στρατῶνά μου, κτίζω τοίχους καὶ δωμάτια καὶ τα γεμίζω σὰν καλὴ καὶ σοφὴ οἰκοκυρά. Ἂν ἐδούλευαν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ὅπως ἐγώ, δὲν θὰ ἐβλέπαμε ἐπαίτας 'ς τὸν δρόμον.»

Ὁ Ἀλέκος ἀφ' οὗ ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ σχολεῖον ἐκάθισε νὰ φάγῃ. Ἀλλὰ ἦτο συλλογισμένος· ὁ νοῦς του ἦτο εἰς τὸ αἴνιγμα τοῦ διδασκάλου· ἤθελε νὰ το εὕρῃ μόνος του· δὲν ὡμοίαζε μὲ κάτι παιδιά που στολίζονται μὲ ξένα πτερά. Τί νὰ εἶνε; ἔλεγε. Τί νὰ εἶνε;

Ἔξαφνα κάτι ἤρχισε νὰ βομβῇ 'ς τὸ δωμάτιον καὶ ὁ Ἀλέκος εἶδε μίαν μέλισσαν. Οὔφ! τί ἤρχετο καὶ αὐτὴ νὰ κάμῃ τώρα; δὲν τον ἄφινε νὰ φάγῃ ἡσυχα, δὲν τον ἄφινε πρὸ πάντων νὰ λύσῃ τὸ αἴνιγμά του!

Ὁ Ἀλέκος μὲ τὸ μαχαῖρι 'ς τὸ ἕνα χέρι καὶ μὲ τὸ περοῦνι 'ς τὸ ἄλλο ἀπεφάσισε νὰ ὑπερασπίσῃ καὶ τὸ φαγεῖ του καὶ τὸ πετσί του.

Ἀλλ' ἡ μέλισσα δὲν εἶχε κακὰς διαθέσεις. Τὸ φαγητὸν τοῦ Ἀλέκου δὲν το ἤθελε· αὐτὴ τρέφεται μὲ τὸν γλυκὺν χυμὸν τῶν λουλουδιῶν· δὲν ἔχει ἀνάγκην οὔτε ἀπὸ ψητά, οὔτε ἀπὸ βραστά. Καὶ οὔτε νὰ κεντήσῃ δὲν εἶχεν ὄρεξιν. Ἔκαμε λοιπὸν μερικοὺς γύρους καὶ ἔφυγε μὲ τὸν ἴδιον βόμβον που ἔκαμε ὅταν ἦλθε.

— Ἀ! εἶπε μ' εὐχαρίστησιν ὅταν ἔφυγε ἡ μέλισσα.

— Ἀ! εἶπε ἄλλη μιὰ φορά, ὡς νὰ του ἔφυγε καὶ ἕνα ἄλλο βάρος ἀπὸ τὸ στῆθός του. Νὰ τὸ αἴνιγμά μου!

Καὶ βέβαια, εἶπε ἔπειτα ἀπ' ὀλίγο· αὐτὸ εἶνε· φαρμακερὰ λόγχη εἶνε τὸ κεντρί της· τὸ πρᾶγμα που ἁρπάζει ἀπὸ τὰ λουλούδια εἶνε ὁ χυμός. Ἐκεῖνο που βάζει εἰς τὰ δωμάτιά της εἶνε τὸ μέλι. Τὸ εὗρῆκα!

Ὁ Ἀλέκος ἔχει καλὴ καρδιά· ἅμα τοῦ κάμνει κάνεις καλόν, δὲν το λησμονεῖ· ἐλησμόνησε λοιπὸν τὴν δυσαρέσκειάν πού του ἐπροξένησεν ἡ μέλισσα καὶ εἶπε μὲ εὐγνωμοσύνην:

— Ἡ καϊμένη! σὰν νὰ ἤξευρέ πώς μ' ἐπαίδευε τὸ αἴνιγμα καὶ ἦλθε καὶ μου ἔφερε μόνη της τὴν λύσιν.

Η ΦΑΛΑΙΝΑ

Η φάλαινα είνε το μεγαλείτερον ζώον του κόσμου. Έχει μήκος 20 έως 30 μέτρων και βάρος ισοδυναμούν προς το βάρος 30 ελεφάντων και εκατόν πενήντα βοών. Το στόμα της είνε τόσον πελώριον ώστε εις άνθρωπος δύναται να περιφέρεται ανέτως εντός αυτού. Η γλώσσά της έχει δύο μέτρα πλάτος και τέσσαρα μήκος. Οι οφθαλμοί της τουναντίον είνε δυσαναλόγως μικροί, σχεδόν ίσοι προς τους οφθαλμούς βοός· και τα ώτά της είνε μικρά και μόλις διακρίνονται· τούτο δε αποδεικνύει ότι αι δύο αύται αισθήσεις δεν έχουσι μεγάλην σπουδαιότητα διά την φάλαιναν. Πολύ ευαίσθητον όμως είνε το δέρμα αυτής.

Το σώμά της είνε κατάλληλον διά τον εντός της θαλάσσης βίον, προ πάντων διότι δύναται να διασχίζη τον Ωκεανόν.

Η κεφαλή συνδέεται αμέσως με το σώμα, το οποίον μέχρι τέλους σχεδόν έχει το ίδιον πάχος, μόνον δ' εις το

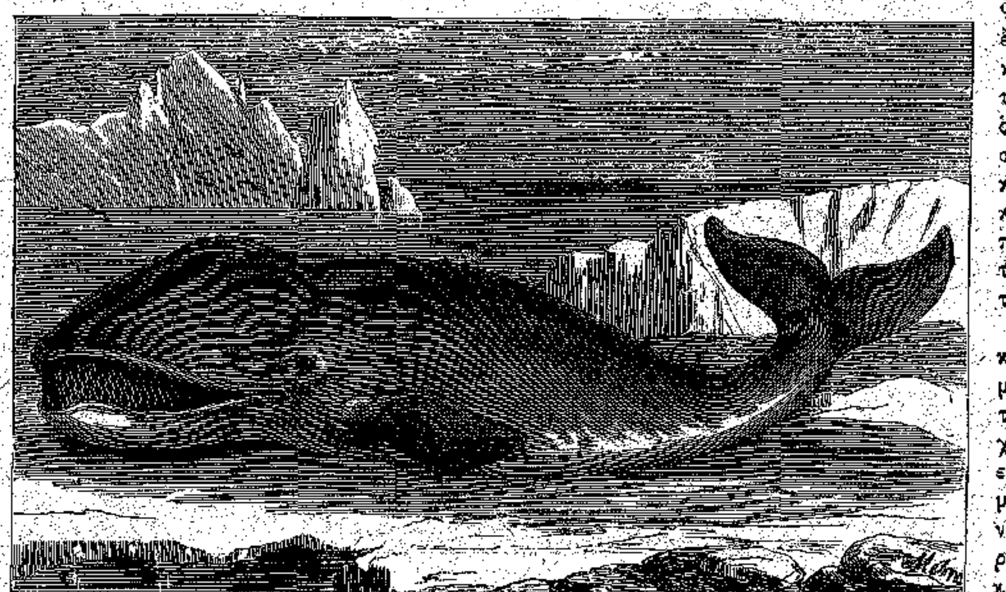

Φάλαινα.

άκρον λεπτύνεται και απολήγει εις ουράν πλατεΐαν, βαθέως χωρισμένην· είνε δε αύτη τόσον ισχυρά ώστε δι' ενός κτυπήματος αυτής δύναται η φάλαινα να συντρίψη λέμβον. Διά της ουράς ταύτης κολυμβά και κινείται προς τα εμπρός, εν ω τα ογκώδη και πλατέα πτερύγια, τα οποία έχει εις την κοιλίαν χρησιμεύουν εις το να διατηρώσι το σώμά της εν ισορροπία.

Επί της κεφαλής, εις το μέσον έχει δύο οπάς αντί ρινών διά των οποίων αναπνέει· η φάλαινα έχει πνεύμονας όπως τα χερσαία ζώα· κάθε δέκα ή δεκαπέντε λεπτά αναβαίνει εις την επιφάνειαν της θαλάσσης διά να αναπνεύση. Αναφυσά προς τα έξω το ύδωρ με πολλήν δύναμιν, σχηματίζει δε τούτο στήλην υψηλήν έως επτά μέτρα. Ο εκ τούτου προξενούμενος θόρυβος ακούεται εις απόστασιν μιας ώρας και πλέον.

Τροφή του πελωρίου τούτου κήτους είνε καρκίνοι και αστακοί και σηπίαι και οκταπόδια, αρπάζει δε αυτά διά του κάτω χείλους. Μεγάλα ζώα δεν δύναται να φάγη η φάλαινα, διότι ο φάρυγξ της έχει πλάτος όχι περισσότερον ενός γρόνθου. Ούδε να δαγκάση δεν δύναται διότι δεν έχει οδόντας· αντί αυτών έχει υπέρ τριακόσια κεράτινα ελάσματα, τα οποία έχουσι μέγεθος συνήθους σανίδος. Κρέμανται από την άνω σιαγόνα εις δύο σειράς· προς τα κάτω δε είνε εσχισμένα εις πολύ λεπτάς ίνας. Εντός τούτων συλλαμβάνονται τα μαλάκια, τα οποία εισέρχονται εις το στόμα της, καταπίνει αυτά ολίγον κατ' ολίγον και τρέφεται.

Η φάλαινα ζη εις τας θαλάσσας της κατεψυγμένης ζώνης. Έκαστον δε έτος πλέουσι πολλά πλοία εκεί προς αλιείαν των φαλαινών. Η αλιεία αύτη διενεργείται κυρίως υπό των Νορβηγών. Άλλοτε εθανάτωνον την φάλαιναν με ισχυρούς κάμακας. Εις τους νεωτέρους χρόνους όμως γίνεται χρήσις μικρών ατμοπλοίων, επί του καταστρώματος των οποίων ευρίσκεται έν τηλεβόλον· τούτο γεμίζεται διά βολίδος, εχούσης σχήμα κάμακος, επί της οποίας είνε προσδεδεμένον μακρόν σχοινίον. Ευθύς ως οι αλιείς διακρίνουν φάλαιναν ή το υπ' αυτής αναφυσώμενον ύδωρ, πλησιάζουσι μέχρις αποστάσεως είκοσι μέτρων. Τότε εκσφενδονίζουσι κατ' αυτής τον κάμακα· περιέχει δε ούτος βόμβαν ήτις εκρήγνυται εντός του σώματος της φαλαίνης και την θανατώνει αμέσως. Διά του ατμοπλοίου σύρεται έπειτα το μεγαθήριον εις την ακτήν και αρχίζει η κατεργασία των διαφόρων αυτού μερών. Η φάλαινα υπό το δέρμα της έχει παχύτατον στρώμα λίπους, το οποίον βράζεται και εξ αυτού κατασκευάζεται ιχθυέλαιον. Η δυσωδία η οποία εκπέμπεται εις τα εργοστάσια εκείνα είνε ανυπόφορος. Εκ των ελασμάτων της φαλαίνης κατασκευάζονται παντός είδους πράγματα, ράβδοι, λαβαί αλεξιβροχίων, κτλ.

Αι φάλαιναι γίνονται ολονέν σπανιώτεραι, ένεκα της ακαταπαύστου αλιείας την οποίαν ενεργούσιν οι φαλαινοθήραι, παρακινούμενοι από το σημαντικόν κέρδος, διότι η αξία μιας φαλαίνης δύναται ν' ανέλθη εις 30 — 40 χιλιάδας δραχμών και πλέον.

ΦΙΛΟΖΩΟΣ

Ο ΕΓΓΟΝΟΣ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ ΤΟΥ

(Ρωσσικόν διήγημα)

Εκεί πέραν, όπισθεν των πρασίνων λόφων, όπισθεν των ορέων και των κοιλάδων, πέραν των ποταμών και των ρυακίων, εις την χώραν την καλουμένην Φινλανδίαν κείται χωρίδιον έχον εκατοντάδας τινάς κατοίκων, εις το χωρίδιον δε τούτο ευρίσκεται οικίσκος του οποίου το παράθυρον είνε τόσον μικρόν, ώστε όταν το μικρόν παιδίον, το οποίον κατοικεί την οικίαν, βάλλη εις το παράθυρον την στρογγύλην με την ούλην κόμην κεφαλήν του, την γεμίζει ολόκληρον.

Άλλοτε ο οικίσκος είχε καπνοδόχην εκ τούβλων, υψουμένην υπεράνω της στέγης· οι τοίχοι ήσαν βαμμένοι κόκκινοι, χαριτωμένος δε φράκτης περιεκύκλωνε τον οικίσκον και τον μικρόν κήπον, όστις συνεκοινώνει μετ' αυτού· αλλά τώρα όλα μαρτυρούν δυστυχίαν και αθλιότητα· ο καπνός εξέρχεται εκ της στέγης δι' οπής τινος· η βροχή εξέβαψε τους τοίχους, ο δε φράκτης κείται κατά γης εγκαταλελειμμένος και ουδείς τον ανεγείρει.

Διότι οι κατοικούντες τον οικίσκον είνε γέρων τις στρατιώτης και η σύζυγός του, ομοίως γραία, και ο μικρός των έγγονος όστις ονομάζεται Ματής, δηλαδή Ματθαίος όπως και ο πάππος του.

Όταν κανείς είνε γέρων δεν έχει πλέον την δύναμιν να εργασθή και όταν είνε πολύ μικρός δεν την έχει ακόμη.

Ο γηραιός, η σύζυγός του και το παιδάκι θ' απέθνησκον χωρίς άλλο από την πείναν, αν ο γέρων Ματθαίος, αν και τυφλός, δεν επιδιώρθωνε δίκτυα αλιέων, αν η γραία Βριτζ δεν κατεσκεύαζε σάρωθρα και αν από καιρού εις καιρόν η

ενορία δεν τοις έδιδε κανέν σακκίον αλεύρου διά να ζυμώνουν ψωμί.

Πρό τινων ετών, δεν είχον ανάγκην της βοηθείας ταύτης, διότι ο πατήρ και η μήτηρ του Ματή έζων ακόμη· ήσαν νεαροί και δραστήριοι και οι δύο και διά της εργασίας των έζων ανέτως· αλλ' η δυστυχία επήλθε.

Πρωΐαν τινα κυριακής, εν ω το πλοιάριον μετέφερε τους κατοίκους του χωριδίου εις την αντίπεραν όχθην της λίμνης, εξέσπασε φοβερά τρικυμία· το πλοιάριον ανεποδογυρίσθη, ο δε πατήρ και η μήτηρ του Ματή ως και πολλοί άλλοι ετάφησαν εις τα νερά της λίμνης.

Ο γέρων και η γραία είχον μείνη εις την οικίαν την ημέραν εκείνην, ο μεν γέρων διότι ήτο τυφλός, η δε γραία διά να περιποιηθή τον μικρόν έγγονόν της κατά την απουσίαν της μητρός του.

Ο ήχος λοιπόν των κωδώνων, ο οποίος διήρχετο υπεράνω της λίμνης όπως αναγγείλη την θείαν λειτουργίαν ανήγγειλε συγχρόνως την αναχώρησιν εκ του κόσμου τούτου των ψυχών, τας οποίας τόσον αιφνιδίως προσεκάλει εις εαυτόν ο Πλάστη.

Οι δύο δυστυχείς γέροντες έμειναν λοιπόν μόνοι εις τον οικίσκον, με την λύπην των, την πτωχίαν των και τον μικρόν των έγγονον. Ούτος ήτο παχουλός και κόκκινος ως μήλον, είχεν ωραίους γαλανούς οφθαλμούς και κόμην ξανθήν ως χρυσήν· αλλ' ο χρυσός ούτος ήτο ο μόνος ο οποίος ευρίσκετο εντός του οικίσκου εκείνου. Η ζωηρά δε μορφή αυτού ήτο πάντοτε εις το παράθυρον, αν συνέβαινέ τι άξιον λόγου εις τον δρόμον.

Οποίαν ώραν και αν διήρχεσθε απ' εκεί, θα εβλέπατε χωρίς άλλο τον οικίσκον. Αν διήρχεσθε ομιχλώδη τινά φθινοπωρινήν εσπέραν, θα εβλέπατε το πυρ, το πτωχικόν πυρ να λάμπη εντός του πτωχικού δωματίου και εις την λάμψιν εκείνην θα διεκρίνατε τον τυφλόν γέροντα να επιδιορθώνη δίκτυα, την γραίαν Βριτζ να αναγινώσκη το Ευαγγέλιον όπως ρίψη ολίγον θείον φως εις την ψυχήν του δυστυχούς Ματθαίου, ο οποίος έμεινεν εστερημένος του γηΐνου φωτός. Ο Ματής, καθήμενος κατά γης, απέναντι του πυρός και έχων την γάταν πλησίον του, ήκουεν ευλαβώς, ως εάν ηδύνατο να εννοήση όσα ανεγίνωσκεν η μάμμη του. Αλλ' ο ύπνος δεν εβράδυνε να καταβή εις τους γαλανούς οφθαλμούς του, η δε μικρά ούλη κεφαλή, αφ' ου έκλινεν επ' ολίγον δεξιά και αριστερά εστηρίζετο τέλος επί των γονάτων της μάμμης.

Επί τη υποθέσει ότι την σκηνήν ταύτην θα κατωπτεύετε εκ της οδού καθήμενοι εντός της πολυτελεστάτης αμάξης, ήτο αδύνατον να μη αισθανθήτε χαράν βλέποντες εις το πτωχικόν δωμάτιον· θα ελέγετε δε ότι οι άνθρωποι εκείνοι ήσαν ευτυχείς, διότι εις το πτωχικόν εκείνο καλυβόσπιτον ευρίσκετο η αφοσίωσις και η αθωότης. Εκεί ήτο η απλότης της καρδίας η οποία ιατρεύει τους πόνους της ψυχής· εκεί ήτο η προς τον Θεόν πίστις η οποία καταπραΰνει όλα τα βάσανα της ζωής. Τοιούτος πτωχικός οικίσκος είνε πλούσιος, με όλην του την γυμνότητα και ο θησαυρός τον οποίον εγκλείει είνε πολυτιμότερος από τους θησαυρούς μεγάρων.

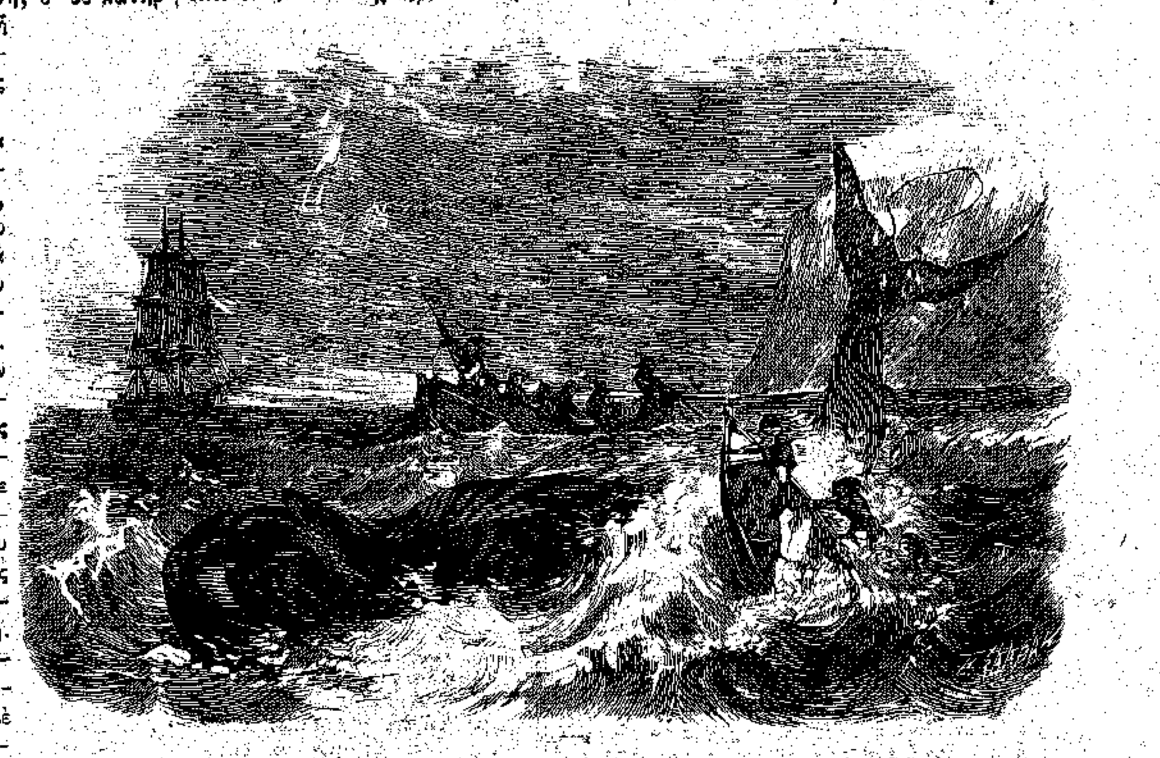

Αλιεία φαλαίνης.

[Έπεται συνέχεια] ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Έλα, Χαρίκλεια, να μπολιασθής και σύ.
—Όχι, δεν θέλω.
— Διατί δεν θέλεις;
— Έτσι· δεν μ' αρέσει να 'βγή έξαφνα ένα παιδάκι από το μπράτσο μου...
—Πώς να βγή παιδάκι; μη λέγεις ανοησίες!
— Δεν είδα εγώ τάχα όταν μπολιάζουν τες τριανταφυλλιές, πού βγαίνει μιά άλλη τριανταφυλλιά;

Εστάλη υπό του Αγριοπουλλούδου Αθηνών.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Τα «αστεία παροράματα» εκ των οποίων τρία επροτάθησαν εις τας πνευματικάς ασκήσεις του 5ου φύλλου, ***Αφρικανικέ Λέων***, είνε απομιμήσεις των τυπογραφικών λαθών εις τα οποία συχνότατα περιπίπτουν οι στοιχειοθέται εν αγνοία των. Η λύσις των συνίσταται εις την εύρεσιν της αρχικής και λογικής εννοίας της φράσεως, ήτις προτείνεται παραμεμορφωμένη διά της παραλλαγής μιας ή πλειοτέρων λέξεων ή και στοιχείων τινών μόνον, εις τρόπον ώστε να μεταβάλλεται η έννοια.

Πολύ και εγώ επιθυμώ να γνωρίσω τον καλόν σας διδάσκαλον, ***Χιών του Παρνασσού***. Η πρότασίς σου περί ιδρύσεως ταμείου συνεισφορών των συνδρομητών μου διά τους μέλλοντας να τελεσθώσιν Ολυμπιακούς αγώνας είνε αξιέπαινος· ατυχώς όμως δεν δύναμαι να την υιοθετήσω, διότι εις την τόσην μου εργασίαν, η οποία εις πολλούς κόπους και αγρυπνίας με υποβάλλει, θα προστεθή και άλλη την οποίαν δεν έχω τον απαιτούμενον χρόνον να διεξαγάγω. Τούτο όμως δεν εμποδίζει τους Ελληνόπαιδας να συνεισφέρουν τον οβολόν των εις την κεντρικήν επιτροπήν, καθώς και οφείλουν να το πράξουν.

Πολύ καλά την είχες αντιγράψη την διπρόσωπον εικόνα, ***Αγριολούλουδον Αθηνών***. Επήγες τέλος εις το σχολείον; Πόσον καιρόν σ' έκαμε να χάσης αυτή η ιλαρά! Αλλά διά της επιμελείας σου είμαι βεβαία ότι θα επανορθώσης την απώλειαν.

Η επιστολή σου μού ήρεσε πολύ, ***Χρυσομαλλε Πειρατά***, η φιλοσοφία σου όμως όχι. Δεν ευρίσκεται, λέγεις, η ευτυχία εις την γην; Αυτά είνε ρομαντικαί φρασεολογίαι. Τί είνε λοιπόν να ευρίσκεται κανείς μεταξύ όντων τα οποία αγαπά και από τα οποία ανταγαπάται; Τί είνε η εκτέλεσις του καθήκοντος; η εκπλήρωσις ενός ευγενούς πόθου;

Ο 43ος διαγωνισμός των λύσεων θα διαρκέση μέχρι τέλους Απριλίου, ήτοι μέχρι του 17ου φύλλου, ***Αρχιναύαρχε Θεμιστοκλεις***. Σύ με το βιολί, η ***Ωραία Ανθοδέσμη*** με το κλειδο-

κύμβαλον θὰ κάμνετε ὡραίας συναυλίας, ὑποθέτω, καὶ θὰ διέρχεσθε εὐτυχεῖς σαγμάς.

Ἕνα γλυκὸ φιλάκι, *Δεσποινάρδε Δεωνίδα*, καὶ θερμὰ συγχαρητήρια διὰ τὰ γενέθλιά σου.

Εἶναι τώρα ἐντελῶς καλά, *Γέφυρα τῆς Ἀλαμάνας*; Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς διότι τόσον σοῦ ἤρεσαν οἱ δύο τόμοι τοῦ 1885. Καὶ ποῖοι δὲν θὰ σου ἀρέσουν, ἅμα τους διαβάσῃς ὅλους!

Μ' ἀρέσει τὸ ψευδώνυμόν σου, *Μαρτεῖον τῶν Δελφῶν* μή το ἀλλάξῃς.

Εἶμαι βεβαία, *Κολοσσὲ τῆς Ῥόδου*, ὅτι ὅλοι οἱ τόμοι μου θὰ σου ἀρέσουν ὅσον σου ἤρεσαν οἱ τοῦ 1889, ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ὁποίων τόσον εἶσαι καταγοητευμένος.

Αἱ ἐπιστολαί σου μὲ θέλγουν πάντοτε, *Ὀνειροπολῶν Ἑρμῆτα*, ὥστε ἡ μακρὰ σιγή σου δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μοι εἶνε εὐάρεστος. Ἄλλον τινὰ διαγωνισμὸν θὰ προτείνω βεβαίως μετ' οὐ πολύ.

Ἄλλας πνευματικὰς ἀσκήσεις στεῖλε μου, φίλη *Μαρία Β. Ἠλιάδου*. Αὐτὸ τὸ ἐλλιποσύμφωνόν το ἔχω δημοσιεύσῃ.

Ἐκ τῶν ἓξ προτεινομένων ψευδωνύμων αὐτὸ προτίμησον, *Κοντοφεβιθούλη*, καὶ γράφε μου συχνὰ τώρα ποὺ ἤρχισες. Εἰς τὴν καλήν σου μητέρα καὶ τὴν θείαν Κορίνναν τὰ σέβη μου.

Πλεῖστον εὐχάριστον εἴδησιν δὲν ἠδυνασο νὰ μοι ἀναγγείλῃς. *Ἰθακήσιε Μέντωρ*. Ἐκτὰ ἄριστα καὶ ἓν *λίαν καλῶς* εἰς τὰς χειμερινάς σου ἐξετάσεις! φαντάζομαι τὴν χαρὰν τῶν γονέων σου τοὺς ὁποίους οὕτω καθεστᾶς εὐτυχεῖς καὶ ὑπερηφάνους.

Τὰ φύλλα σου στέλλονται τακτικά, *Ἕσπερε*, ὅπως εἰς ὅλους τοὺς συνδρομητάς. Κάμε προσεκτικὸν τὸν γραμματοκομιστὴν νὰ σοῦ τα φέρῃ.

Στεῖλε μου λοιπὸν πνευματικὰς ἀσκήσεις, φιλτάτη *Ἐλπὶς* Κ. *Ἀναστασιάδου*, καὶ θὰ δημοσιεύωνται αἱ ἐγκρινόμεναι. Εἰς τὴν Νίτσαν εὔχομαι περαστικά.

Ἡ προθυμία σου, *Πετρίτα*, ὅπως ἀποστείλῃς συνεισφορὰν ὑπὲρ τοῦ ἀνδριάντος τοῦ ἐθνικοῦ μας ποιητοῦ Ἀχιλλέως Παράσχου εἶνε ἀξία ἐπαίνου καὶ μαρτυρεῖ ὅτι τιμᾷς τὴν ποίησιν τὴν ἀληθῶς τιμῶσαν τὴν Πατρίδα· ἀλλ' ἐγώ, ἕνεκα τῶν τόσων μου ἀσχολιῶν δὲν ἤνοιξα κατάλογον εἰσφορῶν πρὸς τοῦτο, ὥστε τὴν δραχμήν σου θὰ δώσω εἰς τὴν ὑφισταμένην ἤδη ἐπιτροπήν.

Ὅσοι φίλοι μου θέλουν νὰ προσέλθουν ἀρωγοὶ εἰς οἰκογένειαν ἀξίαν πολλῆς, πολλῆς εὐσπλαγχνίας, ὅσοι θέλουν ἡ εὐεργεσία των ἔστω καὶ μικρά, νὰ πιάσῃ τόπον, ἂς βοηθήσουν μίαν οἰκογένειαν ἐνδεεστάτην, εὑρισκομένην εἰς τὴν ὁδὸν Σουλίου ἀρ. 7. Ἡ *Ἐλικωνιὰς Παρθένος* περιγράφει θλιβερώτατα τὴν κατάστασιν τῆς δυστυχοῦς οἰκογενείας. Αἴ, μικροί μου φίλοι, ἡ εὐεργεσία δὲν ἔχει ἀνάγκην ἡλικίας, συμβιβάζεται πολὺ καλὰ μὲ τὴν ἡλικίαν σας· ἴσως μάλιστα ἔχει καὶ περισσοτέραν χάριν ἐκτελουμένη ἀπὸ χεῖρα παιδικήν. Ὅ,τι θέλει ἕκαστος καὶ ἑκάστη νὰ στείλῃ, ἂς τὸ διευθύνῃ ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν ὁδὸν Σουλίου, ἀριθ. 7.

Πολύ, πολὺ εὐχαριστήθην ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν σου, νέα μου φίλη, *Δεξὴ Λογωτάτου*. Πόσον ὡραῖα μου γράφεις ὅτι εἶσαι εὐχαριστημένη μαζί μου. Εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ ἀγαπῶ τόσον καλὴν κόρην; Ἐννοῶ νὰ μου γράψῃς τακτικά.

Λαμπρὰ ἦσαν τὰ πεπιεσμένα ἄνθη σου, *Καρδερίνα*, καὶ σ' εὐχαριστῶ πολύ. Τὸ γραμματάκι σου μοῦ ἐφάνη ὡσὰν γλυκὸ κελάδημα τῆς ὀμνύμου σου. Θέλει καὶ ἐρώτημα ὅτι ἡ νέα φίλη πού μου συνιστᾷς θὰ γίνῃ δεκτὴ μετὰ χαρᾶς καὶ θὰ θεωρηθῇ μία ἀπὸ τὰς ἀρίστας φίλας μου;

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 4 Μαρτίου ἑ.ἔ.

185. Στοιχειόγριφος.

Ἂν τὸ σῶμα τῆς μητρός μου περικόψῃς,
Θὰ προβάλῃ λευκοτάτη ἡ ἐμὴ ὄψις.

Ἐστάλη ὑπὸ Μιλτιάδου Γ. Ἰσαΐου.

186. Στοιχειόγριφος.

Ῥήτωρ τις εἶμαι εὔγλωττος ἐκ τῶν πολὺ ἀρχαίων·
Ἂν κόψῃς ἕνα πόδι μου, τὴν λύσιν ἔχεις πλέον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τάξου τοῦ Φοίβου.

187. Αἴνιγμα.

Εἰς τὴν χειρά σου ὑπάρχω, ὄχι ὅμως εἰς τὸν πόδα,
Μακρὰν φεύγω ἀπ' τὰ ἅλα, ἀναφαίνομαι 'στὰ ῥόδα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πουλιοῦ τοῦ Πίνδου.

188. Μωσαϊκόν.

Ὁ Ἀλφειός, ὁ Ἀχιλλεύς, ὁ Πύθων, ὁ Κριτίας,
Ὁ Τίκινος ὁ ποταμός, καὶ ὁ γλύπτης ὁ Φειδίας,
Προθύμως τὰ συστατικά σοι δίδουν, ἐὰν θέλῃς
Συζύγου αὐτοκράτορος τὸ ὄνομα νὰ εὕρῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Εὐτυχοῦς Θνητῆς

189. Ῥόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον τὸ δίδει ἡ Παλλάς,
Ὁ δὲ σταυρός μου ποταμός: τὸν ἔχει ἡ Ἑλλάς·
Ὅταν φανῇ τὸ δεύτερον, ἡ φύσις ὅλη ἀνθεῖ.
Τὸ τρίτον μου εἰς τοὺς θεοὺς πρέπει νὰ ζητηθῇ·
Τὸ πέμπτον εἶνε βασιλεὺς ἀρχαῖος τῶν Θρᾳκῶν,
καὶ κάμνεις μὲ τὸ ἕκτον μου ῥόμβον κανονικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.

190. Ἀστήρ.

```
+     +     +     Νάντικατασταθοῦν οἱ σταυ-
  +   +   +       ροὶ διὰ γραμμάτων οὕτως
    +++           ὥστε ὁριζοντίως νὰ ἀναγινώσκε-
+++++++           ται πρωτεύουσα εὐρωπαϊκοῦ
    +++           κράτους, καθέτως τὸ ὄνομα
  +   +   +       νήσου τῆς Ἑλλάδος καὶ
+     +     +     διαγωνίως τὸ ὄνομα εὐρω-
                  παϊκοῦ κράτους καὶ πόλεως τῆς Εὐρώπης.
```

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὔρας τοῦ Φαλήρου.

191. Σταυρός.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΔΙΚΑΜΟΟΠΡΣΣ σχηματίσον σταυρὸν ἐκ τοῦ ὀνόματος ἀρχαίου ποιητοῦ καὶ ἀρχαίου βασιλέως ἀποστελουμένου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Βερυτάνου.

192. Κλεμακωτόν.

```
+       +     Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυ-
+++++++       ροὶ διὰ γραμμάτων οὕτως
+       +     ὥστε εἰς μὲν τὸ δεξιὸν
+++++++       σκέλος νὰ ἀναγνώσκεται τὸ
+       +     ὄνομα ζῴου, εἰς τὸ ἀριστε-
+++++++       ρὸν πόλις τῆς Ἑλλάδος, εἰς
+       +     τὴν κατωτάτην βαθμίδα ὄ-
                νομα ἐθνικόν, εἰς τὴν δευ-
                τέραν ὄνομα γυναικὸς καὶ εἰς τὴν ἀνωτάτην
                μέτρον μήκους.
```

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλέργου Χελιδόνος.

193. Παίγνιον.

Νὰ ἀναγνωσθῇ ἡ κάτωθι ἐπιγραφή:

```
Η Α Ε Ρ Σ Τ
Η Ε Π Μ Σ Τ
Ο Θ Ν Ε Σ Ρ
Ι Ε Ι Ο Θ Ο
Δ Ω Α Τ Ρ Ι
Θ Σ Ν Δ Ε Ε
```

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωρ. Λασκαράκη.

194-196. Κεκρυμμένα ὀνόματα πτηνῶν.

1. Μεγάλη ἀμφιβῆ σπουδαίως προσήκει.
2. Μόνος ὁ Θεὸς βασιλεύει ἀσφαλῶς.
3. Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης ἀδελφικῆς ἀγάπης αἰώνιον παράδειγμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόκκινου Λεθαιοῦ.

197—198. Μεταμορφώσεις.

1. Ἡ χιὼν διὰ 10 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *πάγος*.
2. Ὁ *σῖτος* δι' 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *ἄρτος*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Στρατιώτου.

199—202. Περιφράσεις.

Ποῖα εἶνε τὰ διὰ τῶν κάτωθι περιφράσεων δηλούμενα κύρια ὀνόματα;

1. Ἡ βασίλισσα τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγους.
2. Ἡ πατρὶς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.
3. Ὁ νομοθέτης τῶν Ἑβραίων.
4. Αἱ λευκαὶ χῶραι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐσπέρου.

203. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα κριτοῦ τοῦ Ἅδου, τὰ δὲ δεύτερα, ἀντιστρόφως ταῦτα ἀναγινωσκόμενα, τὸ ὄνομα θεοῦ.

1, Ζῷον. 2, Ποταμὸς περιώνυμος. 3, Μέγας ἀρχαῖος στρατηγός. 4, Ἀρχαῖος βασιλεύς. 5, Μέτρον μήκους. 6, Νεογνὸν θηρίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λυκούρου.

204. Τριπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα θεᾶς, τὰ τρίτα ὄνομα Ἑλληνικῆς νήσου καὶ τὰ τέταρτα τὸ ὄνομα νήσου τοῦ Αἰγαίου.

1, Ὁ σωματικῶς βεβλαμμένος. 2, Θύρα τῆς μεταβάσεως εἰς τὴν αἰωνιότητα. 3, Μέρος τοῦ χρόνου παρ' Ὁμήρῳ. 4, Φυσικὸν φαινόμενον. 5, Θεὸς τῆς Μυθολογίας.

Ἐστάλη ὑπὸ Παναγιώτου Π. Πετρίτου.

205. Ἐλλιποσύμφωνον

σο—ευεια—αη.—αια—υυια—ηη.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χιόνος τοῦ Παρνασσοῦ.

206. Γρίφος.

```
                  ΠΑΝΤΩΝ
O | ὁδεύων  ------------
                  τε
            ( ---- )
                  ἐνὶ
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ῥωμύλου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 28 Ἰανουαρίου ἐ.ἔ.

57. Ζῆθος (Ζ, θώς).—**58.** Θρόμβος, ῥόμβος.—**59.** Ἀήρ, Ἥρα.—**60.** Βάρος, βάρβαρος.—**61.** Κρήτη.

62.
```
Π
ΠΑΣ
ΠΑΓΙΣ
ΠΑΓΩΤΟΝ
ΣΙΤΟΣ
ΣΟΣ
Ν
```

63.
```
ΑΡΑΨ
ΡΙΓΩ
ΑΓΑΡ
ΨΩΡΑ
```

64.
```
Θ Χ Σ
ΕΑΟ
ΒΑΡΟΣ
ΕΩΟ
Α Ν Σ
```

65.
```
Α      Ι
ΜΗΛΟΣ
Φ      Ο
Ι ΣΑΑΚ
Τ      Ρ
ΡΩΣΙΑ
Υ      Τ
ΩΛΕΝΗ
Ν      Σ
```

—**66.** Ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὔα. —**67—69.** 1, Ἄλυς 2, Ἕβρος 3, Ἀξιός.—**70—71.** 1, Σάλος, ἄλλος, ὅλος, ὄρος, κόρος, κόρης, κόρη, κόμη, κόμμα, κῦμα, —2, *Ἑρμῆς*, ὁρμῆς, ὀργῆς, ἀργῆς ἀργός, Ἄργος, ἄγος, ἄλλος, ἄλλης, Ἄρης.—**72—76.** Ἡ ἀνταλλαγὴ γίνεται διὰ τοῦ γράμματος η, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: ἦπαρ, ἥλιος, μῆνις, Τῆνος, ἀστήρ.—**77.** ΙΤΕΑ (1, ΒΙΑς 2, πΤΕλέα, 3, ἀΕΤος, 4, ΚΑΓΡον).—**78.** Ὁ ἄνθρωπος δὲν ζῇ διὰ νὰ τρώγῃ, ἀλλὰ τρώγει διὰ νὰ ζῇ.—**79.** Δὲν ἀρκεῖ νὰ ἐπαινῇ τις μόνον τὰς καλὰς πράξεις, ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ μιμῆται αὐτάς.—**80.** Μηδέποτε πειρῶ δύο φίλων εἶναι κριτής.

~~ Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς **Διαπλάσεως τῶν Παίδων**, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τακομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

~~ Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιὰν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθημέρου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἶναι ἀπαράδεκτα.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων Ἀγγέλου Κωνσταντινίδου 1895—2717.